Ч. 106. Пятниця 26 (13) мая 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Войскові предложеня. — Клопоти португальского правительства. — Нота российского і болгарского правительства до Туреччини.

В мотивах, які урядово подають ся до внесених передвчера в угорскім соймі войскових предложень, так каже ся:

В р. 1899 покінчив ся реченець обовязуючої сили континґенту рекрута, установленого на 103.000 людий войсковим законом з дня 11 цьвітня 1889 р. на 10 літ. Від того часу обовязуючу силу того континґенту продовжувано лиш з року на рік.

Ухвалене парляментом в р. 1903 підвисшене континґенту рекрута до числа 125.000 людий під услівєм, що так само ухвалить угорский сойм, не могло, як звістно, війти в житє. Лише континґент оборони краєвої підвисшено незначно в тім часї і тим способом осягнено незначне поліпшене єї зовсїм невистарчаючих під взглядом численним відділів.

Управа армії мусїла тим прикрійше відчувати більше як 20-лїтну проволоку, що в наслїдок природних убутків, за мала й без того сила мирова менших відділів зійшла до так низького уровени, що то в високій степени шкідно вплинуло на їх вишколенє. А відносини ті ще більше заострили ся в 1902 р. в наслїдок конечного нового подїлу артилериї і збільшеного запотребованя рекрутів воєнною маринаркою. Вже в тім роцї показало ся непокрите, збільшене для цілої оружної сили запотребоване о 29.500 рекрутів. Коли в дальшім наслїдку показала ся конечною реорґанізация поодиноких відділів кріпостної артилериї, відділів телеґрафу і трену, помноженє тяжкої артилериї полевої, утворенє відділів машинових карабінів, розвитку аеронавтичних відділів, введеня гірских гавбиць, помноженя корабельного уоруженя фльоти, управа армії всціла лише при помочи провізоричних заряджень орґанізацийних ті потреби заспокоїти. При кождім баталїонї полків піхоти і стрільців, дальше при шкадронах кінноти зменшено число вояків. Ясна річ, що таке ослабленє піших войск і кінноти шкідно впливає на скоре воєнне поготівлє і вишколенє і може бути допущене лише яко перехідне средство.

Всї держави стремлять до того, щоби для войскових цїлий витягнути до остаточних границь пожиток з сили лежачої в народї.

В Нїмеччинї при 60 мілїонах населеня вибирає ся річно 280.000 рекрутів; завдяки підвисшеню рекрутів о 130.000 людий, установлено там від 1889 року нових 100 баталїонів піхоти, 34 шкадрони кінноти, 219 батерий полевих, 69 технїчних компаний і 50 компаний з машиновими карабінами.

Італія числячи $33^1/_2$ мілїонів населеня підвисшила свій континґент рекрута з 95 на 134 тисяч і утворила 4 нові баталїони піхоти альпейскої, 9 батерий, 5 полків кінноти, 5 компаний технїчних і якесь число резервових формаций, а також сильно розвинула свої боєві сили на мори.

Росия підвисшила стан чинний армії в часї мира о 170.000 людий. При 147 мілїонах населеня континґент рекрута виносить там 456.000 людий. Від р. 1889 побільшила Росия свої сили в часї мира о 110 баталїонів піхоти, 62 шкадрони кінноти, 103 батериї і 52 компанії технїчні. Сильно також працює Росия над відродженєм своєї фльоти.

Франция маючи 40 мілїонів населеня, мимо малїючого числа уродин, підвисшила у себе континґент рекрута о 54.000 людий. В часї мира стан армії французкої виносить 550.000 людий; утворено 124 нових баталїонів піхоти, 29 шкадрон кінноти і около 100 батерий.

Також в Румунії підвисшено в часї мира стан армії о 46.000 вояків, в наслїдок чого прибуло нових 30 баталїонів піхоти, 65 шкадрон кінноти і 43 батерий.

---

29)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойле.

(Дальше).

В Дортмурі вязнено лише тих офіцирів, котрі не хотїли дати слова чести, а більшість бранців складала ся з моряків та й простих вояків.

Дивуєте ся панове, чому я не дав слова чести, щоби осягнути через те ті самі полекші, які признано моїм товаришам. Спинювали мене від того дві причини, по моїй думці дуже справедливі.

Передовсїм моє почутє особистої гідности було так сильне, що я не сумнївав ся анї на хвилю, що буду міг утечи Анґлїйцям. Дальше я походив з доброї, але не дуже заможної родини, так що не міг би перенести того на собі, щоби зменшити і так дуже скромні доходи моєї матери.

Дальше не мав я також найменшої охоти, щоби менї імпонували дрібні міщани того анґлїйского місточка, аби бути за бідним на те, щоби женщинам, з якими я міг би зійти ся, не міг зробити якоїсь приємности.

З тих причин я волів сидїти замкнений в тій нужденній вязниці в Дортмурі.

А тепер послухайте щось про мої пригоди в Анґлїї і довідаєте ся, що Велїнґтон мав право хвалити ся твердженєм, що єго король мене мав.

Як би я не був тепер вам прирік, що буду говорити про себе, міг би вам до білого рана оповідати цікаві історії про Дортмур самий та особливші річи, які там стали ся. Найособливше місто в сьвітї, яке я коли-небудь бачив!

Посеред великої, пустої околицї збудоване, служило сїмом до вісьмом тисячам людий за місце побуту, а самі вояки, треба вам знати, по більшій части видїли богато великих боїв.

Подвійні і потрійні мури, рів, стражниці і вояки берегли єго, але треба лише спробувати попакувати людий як крілики в одній стайни! Поодиноко, парами і більшими гуртами втїкали: а потім ґреміли гармати і виходили цїлі відділи войска, щоби тих утїкачів відшукати.

Ті, що лишили ся, сьміялись і співали та кричали: „Най жиє цїсар!“ аж вкінци сторожі, блїді від скажености, вимірили своє оружє до нас.

А потім ми мали наші малі бунти, дуже гарні і милі, до котрих усмиреня треба було спроваджувати вояків і гармати з Плімавту, а до них ми кричали наше улюблене: „Най жиє цїсар!“, як би нас мали почути в Парижи.

Так, так, ми були дуже рухливим народцем в Дортмурі і тїшили ся з того, що могли тих, котрі нас пильнували, держати також в безнастаннім руху.

Позвольте собі, панове, сказати, що ми, бранцї, мали там наш власний судовий трибунал, в котрім видавали на себе вироки і диктували кари тим, що чимсь провинили ся. Переслїдувано крадежи і бійки, а найбільше зраду.

Не довго якось по моїм прибутю сюди, якийсь Менїє з Раймсу зрадив, що плянуєть ся утеча. З якоїсь причини не можна було ще того самого вечера усунути єго зміж інших вязнів і мимо єго стонів, благань і таряня по земли полишено єго між тими товаришами, котрих зрадив.

Тої самої ночи відбуло ся переслуханє звязаного вязня невидимим судиєю, відбуло ся обжалованє шептом. Коли рано наспів приказ увільнити єго, не лишило ся з Менїє анї тілько, що можна би було умістити на нїгтю малого пальця. О, вязні були дуже помислові люди, що в кождім випадку дали собі раду.

Ми офіцири замешкали осібне крило і творили особливий народець. Полишено нам наші уніформи а не було мабуть рода оружя, котрий не мав би між нами свого представника.

Бачено там зелених стрільців, гузарів як я, синїх драґонів, лянсиєрів, ґренадиєрів, артилеристів і піонірів. Однак найбільше було між нами офіцирів маринарки, бо Анґлїйцї мали на мори над нами велику перевагу, а сей факт став ся для мене аж тогди зрозумілим, коли я плив з Опорта до Плімавту, де цїлий тиждень я був такий хорий, що не міг рушити ся, навіть якби менї забирано в моїх очах полкового орла. Було то преці в часї такої убийчої погоди, коли ми мусїли втїкати під Нельсоном.

Портуґальске правительство має неаби який клопіт. Іменно побоює ся оно заговору против републики і з тої причини устроїло правдиву нагінку на людий, підозріних о монархічні ідеї.

В Коїмбрі увязнено 30 монархістів, обвиняючи їх о заговор в цїли знищеня републики. Доми, в котрих они жили, окружили довсьвіта члени републиканьского тайного союза карбонарів. Монархісти дали ся увязнити без опору. Увязнені походять з ріжних верств суспільних, єсть між ними купцї, ґімназийні професори, бувші офіцири, сьвященики і поліцианти.

Також з иньших міст Портуґалії приставлено заговорників против републики. Більша часть їх належить до сторонництва колишнього диктатора Франка. Запевняють, що у многих заговірників найдено важні письма, з котрих випливає, що розходило ся о поважний і широкий заговор для поваленя републики.

Російский посол в Константинополи зложив турецкому правительству таку заяву:

Від початку несупокоїв на альбаньскій території турецке правительство не переставало впевнювати російский уряд справ заграничних о своїм намірі незаколочуваня сьвітового мира. Однако послідні вісти з военного поля сьвідчать о тім, що турецкі войска суть в значнім числі зібрані над чорногорскою границею, що потягне за собою небезпечність, бо найменша подія на граници може довести до спору, котрого наслідків в теперішній хвили не можна предвидіти. Російске правительство рівночасно подає до відомости, що конечні для охорони границї войскові заряджена чорногорского правительства не можуть ся уважати кроком неприязним для Туреччини, а мають виключно на цїли охорону границї і удержане ладу. В пересьвідченю, що Туреччина поділяє той погляд, російске правительство висказує надію, що турецке правительство в інтересї мира безпроволочно і в рішучий спосіб впевнить о своїх мирних намірах управу правительства чорногорского, що імовірно спонукає Чорногору до відкликаня пороблених конечних заряджень. Російске правительство, котрому добро мира лежить на серци, не залишить з своєї сторони нічого, аби Чорногору наклонити до задержаня і на дальше здержаливости і удержаня єї в мирних намірах.

Та заява російского правительства зробила в Константинополи величезне враженє, а в Льондонї — як пишуть тамошні часописи — викликала сензацию, тим більше, що рівночасно і Болгария з причини убитя капітана Єргорова турецкими вояками вислала Туреччинї дуже остре письмо. Загально лучать обі ті заяви разом і добачують в них поважну небезпечність для мира на Балканї.

Новинки.

Львів, 25 мая 1911.

— Здоровлє Є. В. Цїсаря. Проф. Найсер, розслїдивши здоровлє Цїсаря, заявив, що є задоволений з єго теперішного стану. Закатарене і то доволї сильне, держить ся лише в однім місци і катар не розширяє ся. З диспозиций що до цїсарских подорожий відомо, що Цїсар в Ґеделе побуде до 2 червня, потім верне до Відня і поїде до Вальзе до своєї дочки, архикн. Валерії на торжество миропомазаня цїсарскої внучки. До Ішлю виїде Цїсар 4 червня, але сей термін може ще бути відложений залежно від погоди і температури. В разї неприхильної погоди Цїсар замість до Ішлю виїде на лїтний виночинок на полудне. Певною річию є, що Цїсар не возьме участи в сего річних маневрах на Угорщинї, а вишле на них як свого заступника архикнязя Франца Фердинанда.

Приїзд проф. Найсера до Ґеделе, що викликав був тілько занепокоєня, поясняють тим, що проф. Найсер звичайно раз на тиждень відвідував Цїсаря. На час виїзду Цїсаря до Ґеделе наступила перерва на кілька тижднїв, отже тому візвано Найсера, щоби знов, як звичайно, оглянув Цїсаря. Занепокоєнє, викликане вістию о виїздї професора Найсера до Цїсаря відбило ся також на віденьскій біржи значним спадом паперів навіть мимо офіцияльних відомостий, що стан здоровля Цїсаря є добрий. Здогадують ся отже, що виїздом проф. Найсера покористували ся біржеві спекулянти, що грають на знижку і умисно в праси счинили крик, щоби штучно викликати як найбільше занепокоєня. Проф. Найсер відбув в недїлю конференцию з прибічним цїсарским лїкарем, щоби уложити програму подорожий Цїсаря на червень і липень. В липни має Цїсар приїхати до Відня на відкрите парляменту, а 14 липня має виголосити престольну промову.

Причину упертости хрипки бачать в холодній температурі, через котру хрипка навіть заострює ся. Мимо того Цїсар приймає на авдиенциї не тілько особи зі свого окруженя, але також мінїстрів, як недавно бар. Бінерта і мінїстра внутр. спр. ґр. Вікенбурґа, а нинї має приймати мінїстра загр. справ бар. Ерентали, що має на ново обняти урядоване. Ті авдиенциї є доказом, що здоровлє Цїсаря не грозить нїяким погіршенем.

— Реченець скликаня нового парляменту. Montags Revue принесла вістку, що парлямент збере ся 11 липня і по уконституованю, виголошеню престольної бесїди і переведеню адресової дискусиї, що потреває 14 днів, буде відложений, хиба що надзвичайні події будуть вимагати иньших запоряджень правительства.

— Льокавт кравецких робітників у Відни. Вчера рано 600 фірм кравецких, належачих до союза мужеских кравцїв оголосило льокавт 6000 кравецких робітників. Причиною льокавту єсть страйк робітників в робітнях фірми Кляйн і Франкль. Союз фірм зажадав від страйкуючих, щоби вернули до працї і загрозив льокавтом, який саме вчера введено. Союз є приготовлений навіть на довше треванє льокавту.

— Продаж Ясної Поляни. Ходять вістки, що добра Ясна Поляна, котрі належать до родини ґр. Толстих, дійстно має закупити російске правительство. Правительство згодило ся заплатити за Ясну Поляну 1,000.000 рублїв.

— Оден з львівских „готелїв“, до котрого небезпечно заїзджати, то як показує ся готель „Едізон“. Іван Ґітнерович дав знати поліциї, що найняв оногди комнату в тім готели і заплатив поступачеви Грицеви Петрика 2 К за ніч. По 11 г. в ночи прийшов під двері єго комнати властитель готелю А. Мон з синами, виважили двері і впали до комнати жадаючи заплати за комнату у висотї 4 К. Поваяк Ґітнерович вже був заплатив, дзятого не хотїв другий раз платити. Тодї кинулись на него прийшовші і побили аж до крови. В хвили, коли нападений хотїв увільнити ся і виймив гроші, щоби жадану суму заплатити, вкраде но єму 200 К. Поліция забрала ся вже до тої справи і арештувала Петрику, а против властителя „готелю“ веде ся доходженє.

— За несправедливу кару вязниці. Берлиньский суд має виплатити 5250 марок відшкодованя провідникови робітників Шредерови за несправедливий засуд на вязницю. Недавно на основі візнань одного жандарма засуджено Шредера за злочин кривоприсяги і Шредер відсидів кару. Доперва по відсидженю кари виявило ся, що Шре-

---

Ледви я прибув до Дортмуру, почав сейчас укладати пляни утечі. Не тревало довго, а я побачив перед собою ясно витичену дорогу, бо послідних дванайцять лїт війни вийшли дуже на користь мого умового розвитку.

Передовсїм придало ся менї дуже моє знанє анґлїйскої мови. Як вам звістно, завдячую єго адютантови О'Брієнови, з полку Ірляндцїв, потомкови старих королїв того краю.

В часї тих місяцїв, коли ми стояли під Ґданьском, учив мене своєї мови, а що я взагалї дуже скоро всьо понимаю, в короткім часї я міг не лише висловлати ся плавно, але присвоїв собі також особливші звороти і богато ріжних фраз.

О'Брієн научив мене преці „be jabbers“, говорити так плавно, як ми Французи говоримо „ma foi“ і „the curoe of Crummle“, що єсть рівнозначне з нашим „ventre bleu“. І щож тут дивне, що Анґлїйцї розпливались з радости, чуючи, як я поправно говорю їх мовою.

Ми, офіцири, замешкували по двох одну келїю, а не можу сказати, щоби менї то уладжене дуже подобало ся, бо я мав за товариша артилєриста Бомонта, котрого анґлїйска кавалєрия взяла до неволї під Асторґою.

Я не бачив що правда в своїм житю богато людий, з котрими не міг би заприязнити ся, бо цїлий мій характер і спосіб поведеня... але пощо говорити про річи давно звістні?

Але Бомон не мав нїколи усьміху для моїх досконалих і веселих жартів, нїколи не міг зрозуміти моєї журби. Сидїв цїлими годинами і дивив ся на мене своїм упертим поглядом, так що я деколи гадав, що ті два роки неволї лишили єго розуму.

Якже горячо я нераз бажав, щоб на єго місци сидїв старий Бувель, або хтось иньший з моїх давних товаришів!

Ну, але на жаль так не було, треба було з ним якось жити. Було ясним як на долони, що я не міг думати о пробі утечі, не втягаючи єго до тайни і тому я почав від часу до часу кидати півсловами. Поволи я почав говорити виразнїйше, аж менї здавало ся, що рішив ся приступити до мого підприемства.

Я піддав тепер стїни, підлогу і стелю точному розслїдови, однак на превеликий жаль пізнав, що всьо було збудоване сильно і певно. Двері були з зализа, заосмотрені в дуже сильний замок і мали крату, крізь яку дозорець двічи в ночи заглядав до келїї.

В келїї самій крім двох ліжок, двох крісел і двох умивалень не було нїякої иньшої обстанови. І того було менї досить — де я мав таку вигоду в часї послідних 12 лїтах війни?

Але як тут утечи? А проте не минула анї одна ніч, щоби менї по голові не танцювало пятьсот моїх гузарів і не мучили мене прикрі сни. То мій полк потребував нової обуви, конї від зеленої пашї здуло, то знов шість шкадрон гузарів застрягло перед цїсарем в шлямі і болотї.

Тодї я будив ся цїлий мокрий з поту і почав на ново оглядати мою келїю, бо коли то отверта голова при помочи двох сильних рук не могла би поконати найбільших трудностий?

Наша тюрма мала одно одиноке, мале вікно, що виходило на подвірє, окружене подвійним муром. Вікно було таке вузке, що навіть дитина крізь него не передісталаб ся, а крім того було забезпечене сильною зелїзною штабою.

Не ворожило се богато, а проте я все приходив до пізнаня, що лише туди чекає на мене ратунок. Я набрав відваги і почав робити приготованя.

Передовсїм справив собі знаряд у формі кусника зелїза, який я відорвав з ліжка, і ним почав усувати поволи тинк від штаби в вікнї. Так працював я що ночи по три години, а коли стражник розпочав свою мандрівку, я вскакував до ліжка, щоби потім знов, нераз і за третїм разом, працювати дальше, бо Бомон показав ся таким повільним і неповоротним, що я був виключно засуджений на себе самого.

Але що мене пiдганяло все на ново до тяжкої і трудної працї? Ну, я вмовив в себе, що мої гузари ждуть з бубнами, прапорами і чапраками з лямпартової шкіри, ждуть на мене під вікном. А потім працював як шалений, аж в кінци зелїзо було вкрите кровю як ржою.

І так що ночи я усував обмурованє і ховав єго до подушки, аж вінци штаба стала подавати ся. Одно сильне потягненє і я держав єї в руцї. Перший крок до свободи був зроблений.

(Дальше буде).

дер упав жертвою фалшивих зізнань сего жандарма. В вязници Шредер вгратив здоровле.

— **Розправа против убийника.** В тій самій сали, де доси вела ся розправа против українских студентів, відбуває ся тепер в львівскім суді перед лавою присяжних розправа против Казимира Левицкого, убийника Антонії Оґіньскої, зам. Шендеровичевої, акторки львівского міского театру. Розправі проводить радн. Роман Левицкий, а обжаловує прокуратор І. Франке.

Акт обжалованя закидує єму убийство, фальшоване документів і противзаконне ношене оружя.

Дня 23. грудня 1910 року повідомив К. Левицкий свого брата, що в своїм мешканю, при улици Зіморовича у Львові, убив трема бравнінґовими стрілами драматичну артистку А. Оґіньску. З сею артисткою удержував обжалований від якогось часу любовні зносини; а була она вже замужна і 12 літ від него старша, підчас коли обж. числить тепер 25 літ. Від довшого часу наклонював єї, щоби зірвала супруже зі своїм мужем, а з ним получила ся та, щоби сей намір виявила чоловікови. Оґіньска опирала ся такому предложеню, тим більше, що любчик не мав средств до єї удержаня і був без занятя. Так тягла ся справа довший час. Критичного дня прийшла ще Оґіньска до єго мешканя, а коли в послідній хвилі не дала ся наклонити, чи не могла рішити ся на єго предложене, він застрілив єї 3-ма вистрілами з бравнінґа. Обжалований старає ся вправді боронити умовою хоробою і каже, що допустив ся убийства в непочитальнім стані умового забуреня, однак лікарі-психіятри ствердили рішучо, що обж. є умово зовсім здоров і що ділав зовсім сьвідомо. Акт обжалованя закидає К. Левицкому також пофальшоване документів. Скінчивши заледво 5 кляс реальної школи, він підробив собі іменно матуральні сьвідоцтва з реальної школи і ґімназиї, на основі котрих мав відтак доступ до висших університетских студий.

По відчитаню актів обжалованя почало ся переслухане обж. Левицкого. Оповідає він про цілий перебіг свого житя від хлопячих літ. В народній школі учив ся слабо, а відтак в школі реальній в Кракові, занимав ся вже більше спортом. По укінченю 5-ої кляси удав ся до Відня, ту підробив матуральне сьвідоцтво і записав ся на тій підставі на торговельну академію, відтак постарав ся о матуральне сьвідоцтво з ґімназиї та записав ся на правничий виділ черновецкого університету. Бл. пам. Оґіньску знав зі сцени, а особисто пізнав ся з нею на бали в міскім Касинї; аж пізнійше дізнав ся, що она замужна, зразу уважав єї за панну.

Подрібно розказує про початкове заприязнене з пок. Оґіньскою та про дальші сходини та любовні зносини. В часї дальшого єго переслуханя заряджено тайну розправу; на салї лишив ся тілько трибунал, обжалований, оборона і кількох дневникарів. В дальшім ході розправи оповідає обжалований про дальші зносини і пожите з покійною; оповідає про самоубийчий замах, якого хотів доконати в наслїдок сеї обставини: одного вечера був він на представленю в театрі, видів ся з пок. Оґ., була сумна; відтак пішла з мужем до реставрациї і там дуже весело бавила ся, що бачив він через вікно реставрациї. Сей факт подразнив єго до тої степени, що прийшовши до дому, вистрілив до себе з револьвера, але лише легко ранив ся в голову. По двох тижднях вилічив ся і дальше удержував з пок. приязні зносини. Відтак їздив з нею два рази до Криниці. Тут заявила она єму, що тілько недостача гроший не позваляє їй покинути мужа, а з ним получити ся. Щоби придбати гроший, пробував щастя в грі в Монте Карльо, але програв, наміряв відтак заложити якусь фабрику, але і се не повело ся єму. Мимо сего однак їх приязнь не уставала. Обжалований оповідає дальше.

— **Лїцитация.** Дня 30 мая 1911 о годині 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Перемишль публична лїцитация невідобраних товарів як спіритус, горівки, мило, скло, полотна, сукві, товари модні, знаряди і машини рільничі, товари зелїзні, фортепян, порожні бочки і прч.

Телеґрами.

Відень 25 мая. Міністер гонведів Газай перебуває від вчера рана у Відни, аби конферувати з міністром війни Шенайхом в справах войскових предложень.

Будапешт 25 мая. Войскова комісия угорского сойму зібрала ся вчера і ухвалила розпочати наради над новим войсковим законом дня 7. червня.

Париж 25 мая. Президент Фалїєр відвідав вчера президента міністрів Монїса і зложив єму желаня з причини, що стан здоровля єго поліпшив ся.

Петербург 25 мая. „Новоє Время“ доносить, що для управильненя турецко-перскої границї Россия висилає урядника міністерства справ заграничних, а Анґлїя анґлїйского консуля з Тебріс.

Берлин 25 мая. Німецкий парлямент по короткій дискусиї ухвалив закон виборчий для Альзациї і Льотаринґії. Консерватисти, одинокі противники того закона, не брали участи в дискусиї.

Курс львівский.

Дня 24-го мая 1911.	Платять K c	Жадають K c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	698·—	706·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	461·—	470·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси	550·—	557·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	532·—	540·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	—·—
Банку гіпотечного 4½ прц.	99·—	99·70
4½% листи заст. Банку краєв.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв.	93·70	94·40
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·50	—·—
„ „ 4% льос в 41½ літ.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·10	92·80
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·—	98·70
Обліґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%.	99·10	99·80
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·20	92·90
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·60	94·30
„ м. Львова 4% по 200 К.	92·10	92·80
IV. Льоси.		
Міста Кракова	100·—	108·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	70·50	76·50
Угорскі черв. хреста	47·—	51·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	70·—	76·—
Базиліка 10 К	33·—	37·—
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·46
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок німецких	117·50	117·90
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2** §) 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52 **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 537).